

Fakha

deel vier

week vier

Mehrnaz Salehi

Fakha

deel vier

week vier

Schrijver: Mehrnaz Salehi
Vertaling: Mehrnaz Salehi en Nico Arkesteijn
Redactie: Nico Arkesteijn
Schilderij op omslag: Mehrnaz Salehi
Uitgever: Brave New Books
© Mehrnaz Salehi

Achterin staat een alfabetische, verklarende woordenlijst.

week vier

Voor zonsopgang greep ze de wekker en sloeg er met haar ogen dicht op. Ze begreep niet waarom ze hem zo vroeg had gezet. *"Meneer is er pas om acht uur. En ik kan hem ook niet thuis bellen."* Zij besloot om eerst met Harapetian te overleggen voordat ze Amir belde. *"Oh, mijn hersenen werkten gisteravond niet. Waarom heb ik hem zo vroeg gezet? Nou ja, geen probleem."* En haalde haar schouders op. Ze bleef nog een tijdje in bed liggen, zette haar gedachten nog eens op een rijtje en toen was het tijd voor de ochtendgymnastiek. Ze hadden deze nacht allemaal in de tuin geslapen. Zoals iedere dag ging ze naar beneden en stopte haar hoofd onder de kraan. De koelte van het water verfriste haar ziel. De tweeling sliep nog maar haar ouders zaten al aan de ontbijttafel:

-Ben je zover, Fakhry jan? Heb je geen hoofdpijn meer, mijn lieverd?

-Nee, lieve moeder. Ik heb te veel gepraat ... mijn hoofd stond op barsten. Ik ben dat niet gewend, ha ha.

-Je hebt ons precies de juiste afleiding bezorgd, mijn dochter. Kom hier bij me zitten. Kom maar, schat ...

Fakhry had geen eetlust maar om haar ouders tegemoet te komen, nam ze een paar hapjes die ze met enige moeite samen met haar thee doorslikte. Ze keek op haar horloge en zei:

-Oh, mijn God! Het is al laat. We hebben heel veel te doen vandaag. Ik moet nu weg.

-Het is nog vroeg, Fakhry jan, het is nog niet zo laat. Ga zonder je te haasten naar je werk en lekker aan de slag.

Ze arriveerde tegelijk met Harapetian die zei dat George over een uur of twee zou komen:

-Fakha, bel prins Amir maar eerder, als je wilt. Ik ga George niet naar Karaj sturen want ik wil niet dat Saeedeh het weet. Ik ben bang dat we problemen krijgen als ze op de hoogte is. We moeten het nog eens goed overdenken.

-Dat wilde ik net met u bespreken. Wat moet ik doen? Mijn gesprek met Goegoe gisteren leek nergens op. Moet ik nu met een andere man een afspraak maken? Ik weet het niet ...

-Dochter jan, je gaat niets van Goegoe horen. Ik ga het misschien zelf aan je vertellen maar je beloofde dat je de prins zou bellen. Nou, bel hem en zeg maar bijvoorbeeld dat hij even geduld zal moeten hebben. Dat kan toch?

Hij pakte zijn dikke snor beet.

-Mijn God, wat moeten we doen? We zijn in een val gelopen. Ach, die liefde toch ... Fakha jan ... ha ha ha.

-Meneer, het spijt me, ik heb u ook in de problemen gebracht blijft George hier de hele dag?

-Nee. Even geduld. Hij zei dat hij vanmiddag naar zijn vrienden gaat. Ja, om twee uur, zei hij. Schiet op, bel de prins en zeg maar dat hij je hier om drie uur moet komen ophalen. Dat is een uur later maar George vertrekt misschien wel later dan hij zegt ... goed?

-Ja ... maar waar moet ik met hem naartoe?

-Nou, ga een stukje rijden buiten de stad. Jullie hebben twee uur de tijd, daarna brengt hij je terug

-Prima ... kunt u hem nu bellen? Dan praat ik met hem en daarna wil ik met u praten. Ik ben zó van streek ...

-Heel goed, schat. Wat is zijn nummer? Oh, ik heb het in mijn map. Doen?

Hij pakte de telefoon en draaide het nummer. Bij iedere draai trilde Fakhry over haar hele lichaam en bonkte haar hart.

-Hallo. Ik wil graag met prins Amir praten. Komt het gelegen?

Amir, die naast de telefoon stond te wachten, kreeg een knipoog van Lala, die de telefoon opnam en vroeg:

-Wie is het?

Hij nam de telefoon over.

-Alstublieft, ik ben het, Amir.

-Wat goed. lieve prins! Goedemorgen ... Fakha wil even met u praten. Ik zeg gelijk gedag ...

Hij gaf de telefoon over in de trillende handen van Fakhry.

-... hallo, salam.

-Fakhry jan! Door jouw stem kan mijn dag niet meer stuk. Hoe gaat het, lieverd?

-Ja, goed, merci. En met u?

-Ach, zeg maar wanneer ik je kan zien. Ik heb gewacht met naar mijn werk te gaan ...

-Oh, dat spijt me ... is het niet te laat voor uw werk geworden? Kunt u mij om drie uur ophalen bij het maison? Heeft u een chauffeur?

-Nee, ik rijd zelf. Ik ga duizend keer dood voordat het drie uur is.

-Moge God dat verhoeden. Dus ik wacht op u ... tot vanmiddag.

-Tot vanmiddag ...

Ze bleven allebei met de hoorn in hun handen staan totdat Harapetian die van Fakhry en Lala die van Amir overnam en ze de hoorn op het toestel legden.

-Amir jan, het is laat geworden. Je hebt nog niet ontbeten ... Khanbaba zit te wachten. Hij wil afscheid van je nemen ...

-Prima. Nee, Lala jan, ik ga met de auto dus ik ben er op tijd. Het geluk heeft ons gevonden, daarom ...

Hij knuffelde Lala.

-Laten we gaan ontbijten ...

Ze hadden allebei al een half uur in de foyer zitten wachten op Fakhry's telefoontje, recht tegenover elkaar. Op weg naar de trap vroeg Lala zachtjes:

-Amir jan, agha Behroezi gaat Khanbaba wegbrengen. Dus dan moet je met de andere auto ...

-Des te beter, Lala jan. Die is kleiner en comfortabeler. Maak je geen zorgen.

Toen hij zijn ouders aan de ontbijttafel zag, zei hij blij:

-Mooi zo! Goedemorgen ... er gaat niets boven ontbijten met jullie twee samen.

De grand prince zei met trillende onderlip:

-Misschien is dit de laatste keer dat we samen aan tafel zitten, mijn lieve zoon.

Prinses Belgheis onderbrak hem:

-Prins, waar heb je het over? Je maakt Amir jan verdrietig. Je bent voorlopig nog niet weg. Waarom zei je dat ineens? Kom, Amir jan, Khanbaba wil verwend worden, kom bij hem zitten ... geef hem een knuffel en ga naast hem zitten en ... ja ...

Amir omhelsde zijn vader, die bleef zitten en nam naast hem plaats.

-Wat jammer dat ik niet zoveel tijd heb. U zag dat ik gisteravond een afspraak met de minister maakte. Natuurlijk hebben we nog geen precieze tijd afgesproken. Maar goed. Ze kunnen me elk moment oproepen en het zou erg zijn als ik dan niet aanwezig was.

Met een knipoog vroeg hij:

-Wat gaat u straks doen als u ons mist, papa?

-De prins zou vaker naar Teheran moeten komen ... toch, lieve prins?

-Ja, lieve, ik kom ... ach, ik weet bij God niet wat ik moet zeggen ... nou, mijn zoon jullie kunnen ook naar mij toekomen, hoor ... het is daar heel prettig ... je vader is oud ... later krijg je er spijt van ...

Amir, met een kopje thee in zijn hand, begon aardige dingen te zeggen over het lange leven van de prins en na zijn belofte dat hij een keer naar Mazandaran zou komen, vroeg hij toestemming om te vertrekken. Hij kuste zijn vaders hand en zijn moeders gezicht en zei:

-Shajoen, met uw toestemming ga ik vandaag met de Volkswagen naar mijn werk. Ik moet 's avonds ergens heen en dan heb ik een auto nodig. Want Meneer Behroezi is dan bij Khanbaba ...

-Wat bijzonder!

Ze wendde zich tot de grand prince:

-Onze Amir houdt niet van autorijden. Maar vandaag is het een heel belangrijke dag, vandaar ... dus wees voorzichtig, mijn lieve zoon ...

-Ik zal u bellen. Vaarwel Khanbaba, een goede reis ...

Hij was niet te laat. De secretaresse zei dat de minister hem om elf uur 's ochtends kon zien. Hij had een uur of twee de tijd om enkele dossiers opnieuw te lezen en te vergelijken met het geval van de jonge Armeniër. De dossiers die ze verstrekt hadden, waren allemaal van lang geleden en het was niet duidelijk wat deze mensen misdaan hadden. Er stond alleen dat ze tegen het systeem en de veiligheid van het land hadden gehandeld. Criminelen die alleen al door hun aanwezigheid in de samenleving de fundamenteën van onafhankelijkheid en vrijheid in gevaar brachten! Ze waren allemaal in dezelfde periode gearresteerd. Er waren een paar oudere mensen bij maar Amir was vooral

geïnteresseerd in de dossiers van jonge mensen. Vanaf het begin sprak de jonge Armeniër hem meer aan dan de anderen. 'Ik zal met jou beginnen,' zei hij terwijl hij in de verschrikte ogen van de jongeman keek.

Met het dossier op schoot, verdrinkend in zijn tegenstrijdige gedachten, zat hij in de wachtkamer toen hij de onaangename stem van de commandant uit de foyer hoorde komen:

-Blijft u hier, ik ben zo terug.

"De lieve minister heeft nog een keer die gorilla uitgenodigd!" Zijn ongerustheid ging over in bezorgdheid. Hij realiseerde zich weer dat dat monster hem in de tang had. *"Wat moeten we met deze man?"*

Hij toverde een glimlach op zijn gezicht en stond op. Met een paar snelle passen was de commandant bij hem:

-Wat leuk, lieve prins! Wat een geluk wil dat we elkaar om de dag tegenkomen. Hoe is het met u?

-Ik prijs me gelukkig, excellentie.

In zijn hart verwenste hij het geluk.

-Goed ... zullen we naar binnen gaan?

-Ja, ja, laten we dat doen. Alstublieft, gaat uw gang.

In het midden van de zaal wachtte de minister hen op.

-Lieve prins ... het geluk heeft een handje geholpen, de commandant had tijd om even langs te komen. Ik vertelde hem net dat deze kwestie van vitaal belang is, dat het echt noodzakelijk is om het te bespreken. Klopt dat?

Hij keek Amir onderzoekend aan.

-Ja, natuurlijk ... dit is de zoveelste keer dat ik de eervolle tijd van u en van meneer de commandant verstoort. Nou ... zoals ik u gisteravond vertelde, kan ik gelukkig een van mijn cliënten ontmoeten. Het gaat over de dossiers die u aan mij hebt uitbesteed. Zoals u kunt zien, zijn deze zaken van heel lang

geleden en zijn ze misschien vergeten. Het zou mooi zijn als ze met mijn hulp nog eens kunnen worden bekeken. Ik denk dat jullie mij hierom hebben benaderd. Daarom ...

Amir wilde voorkomen dat zijn gesprekspartners ook iets zouden zeggen en ging verder.

-En natuurlijk bood ik ook persoonlijk mijn diensten aan de commandant aan en heb ik zijn mening gevraagd en ...

Zijn ogen keken het hoofd van SAVAK onbevreesd aan en hij vervolgde:

-Ik heb een aanvraag bij uw dienst ingediend en tijdens ons onderhoud onlangs was u voorstander van een persoonlijk gesprek met de verdachte.

De minister en de commandant stonden nog steeds. Eerst keken ze met een glimlach op hun droge lippen naar hem maar die had nu plaatsgemaakt voor ergernis. Het duurde even totdat ze hun ogen van hem konden afwenden en elkaar aankeken en hun mond openden:

-Hè hè ... ja ja ... hè hè ... precies ...

-Laten we gaan zitten. Mevrouw de secretaresse is toch niet op thee aan het bezuinigen, lieve minister?

-Thee? Natuurlijk ... alsjeblijft ja ... zonder thee kan dit gesprek niet worden gevoerd ... ghe ghe ... en vooral niet zonder onze unieke thee ...

Hij ging achter het bureau zitten en pakte de telefoon. Amir was er niet zeker van of hij van ze kon winnen. Als het niet lukte, kon hij niets meer doen. Hij wilde deze dag niet verpesten, de dag van zijn ontmoeting met Fakhry. Had hij maar een afspraak voor morgen gemaakt. Zijn beslissing wilde hij laten afhangen van de ontmoeting met Fakhry vandaag. Het theeblad werd voor hem neergezet op het moment dat hij dacht: *"Als ze nog een keer moeilijk gaan doen, ga ik een andere weg bewandelen."*

-Lieve prins, neem nog wat nougat. Ja, juist ... over de dossiers ... ja ... jaren zijn voorbijgegaan ... wel, daarom wilden we dat u de verantwoordelijkheid nam en ...

Het hoofd van de SAVAK onderbrak de minister:

-Meneer Strabadi. Natuurlijk heb ik ermee ingestemd en het zal vandaag of morgen worden geregeld ... in ieder geval vóór maandag ... maar wat voor mij persoonlijk nog niet helemaal duidelijk is, is de reden waarom, zoals ik al eerder heb gevraagd, u verzocht heeft om een ontmoeting met de gevangene? Dat begrijp ik nog niet. Ik heb daar nog een paar vragen over. Waarom heeft u speciaal deze persoon uitgekozen? Heeft u een voorgeschiedenis met hem of kent u hem?

-Nee, het was gewoon toeval. Het was het eerste dossier dat ik las en een ontmoeting is de eerste stap om met hem kennis te maken en te horen wat hij misdaan heeft.

-Geen probleem. We regelen het ... maar ...

Zijn ogen straalden:

-Besef echter wel dat dit niet betekent dat hij snel voor de rechter staat. We zijn nog steeds bezig met anderen en hij heeft geen voorrang. Misschien hebben we wel gevraagd om de anderen eerder te berechten. Zoals ik al zei, de reden voor de ontmoeting is me niet duidelijk, maar toch ... wordt geregeld.

Amir, die blij was dat de ontmoeting goedgekeurd was, plaatste zijn kopje thee op de bijzettafel en schoof wat heen en weer op zijn stoel. Hij wilde niet laten zien wat hij op zijn lever had en zei:

-Ik wil hem zien voordat zijn zaak voorkomt.

Hij opende het dossier van de gevangene dat hij had meegenomen en haalde er een vel papier uit:

-Hij heeft ongeveer vijf jaar in de gevangenis gezeten en hij is mijn eerste keus.

Terwijl Amir zijn wensen toelichtte, roerde het hoofd van de SAVAK in zijn thee en keek hoe de suikerklontjes ronddraaiden en oplostten. Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek weer op:

-Ik weet het, prins. Dit soort gevallen zijn door de controle geglijpt. Ha ha ... probeert u zich te ontspannen, anders stijgt uw bloeddruk. En we zullen u nog lang nodig hebben nu we zijn gaan samenwerken. Ha ha ... toch, meneer de minister?

-Ja, ja, u heeft gelijk.

-Uw ontmoeting gaan we in de Ghezel Qaleh-gevangenis regelen. Daar zitten ze allemaal. Heeft u een speciale dag in gedachten? Ik denk dat het binnen een week geregeld kan worden. Maandagmiddag, ongeveer twee uur, overmorgen, zodat ik tijd heb om dingen te regelen. Dan heeft u een persoonlijke ontmoeting met hem, met een bewaker erbij. Begrijpt u? Het is in het kantoor van de kolonel ...

-Nou, een bewaker? Ik denk niet dat ik mijn cliënt ga laten vluchten. Waarom moet er een bewaker bij zijn?

Hij trok zijn wenkbrauwen op, keek naar hen beiden en vervolgde:

-De client moet zich op zijn gemak voelen om te zeggen wat hij wil ... ik begrijp het niet.

Het hoofd van de SAVAK schudde zijn hoofd en begon ineens te schreeuwen:

-Oh, meneertje. Je loopt nog steeds op de Champs-Élysées. Beste man, rustig een beetje, niet wens op wens stapelen, een toontje lager graag.

Met een nerveus lachje nipte hij van zijn thee, dacht even na en ging kalm verder.

-Dit zijn de vijanden van Iran. Dit zijn parasieten van de samenleving. We kunnen ze niet hun gang laten gaan. We kunnen ze niet zomaar laten zeggen wat ze willen.

-Van mij wel. Er is niets gebeurd. Ik begrijp u niet!

De minister, die er stil bij zat en naar de twee keek, besloot in te grijpen en ze te herinneren aan de avond ervoor met het prinselijk paar en aan zijn jarenlange vriendschap met hen, om ervoor te zorgen dat Amir de vrije hand kreeg in zijn werk:

-Meneer de commandant. Welnu, de prins is niet zomaar een van onze advocaten en allesbehalve een gewone advocaat. Hij is van een geslacht dat sinds zijn overgrootvader generatie op generatie achter de monarchie heeft gestaan. Het zijn ware patriotten. Daarom lijkt een klein compromis met hem op zijn plaats. Ik weet zeker dat er niets gebeurt waarvan we later zouden moeten zeggen dat we het beter hadden moeten doen.

-Meneer de minister, we vertrouwen hem wel, maar de gevangene niet. Het is onmogelijk om hem alleen te laten met een wanhopig iemand die bereid is te sterven voor een of ander ideaal. De keuze is: of een bewaker erbij of hij wordt geboeid. Als hij geboeid is, kunt u natuurlijk alleen zijn met de gevangene. De keuze is aan u

...

Hij schonk boos zijn kopje thee bij.

Amir realiseerde zich dat hij niet kon winnen van deze twee en koos voor de boeien.

-Natuurlijk staat er een bewaker achter de deur, er is geen gevaar voor u, u heeft niets te vrezen.

Amir grijnsde:

-Ik zie geen gevaar. Het is iemand die de laatste vijf jaar van zijn leven in de gevangenis heeft gezeten en het is ook nog in de gevangenis dat ik hem ga zien, nota bene in het kantoor van het hoofd van de gevangenis. Wat zou hij kunnen doen? Een geboeide gevangene ...

Hij stond op en vroeg toestemming om te vertrekken.

-Bedankt dat u me uw kostbare tijd heeft gegeven. Maandag zie ik mijn cliënt ...

Hij schudde hen allebei de hand.

Door de positieve uitkomst van het gesprek kon hij met een gerust hart naar de ontmoeting met Fakhry toeleven. *"Ik ga die jonge Armeniër ontmoeten. Daarna bekijk ik hoe het verder moet. Met deze twee kan ik niks. Ik moet iets bedenken."*

Zodra Amir de kamer uit was, verklaarde de SAVAK-commandant onomwonden dat hun keuze voor deze jonge Europeaan verkeerd was.

-Meneer de minister, ik hoop dat dit voor ons geen problemen gaat opleveren. Het was uw idee maar ik ben bang dat we een kat in de zak hebben gekocht, gottegot ... ik denk dat we hem moeten wegsturen. Deze man betekent niets goeds voor ons. Hij is heel schattig en romantisch maar waarom heeft u hem in godsnaam voorgesteld? Was er niemand anders op de hele wereld? Dit gaat van kwaad tot erger. Als hij die kerel straks ziet, gaat hij alles aan hem vertellen ...

Hij dempte zijn stem en fluisterde:

-We hebben al een plan voor die criminelen ... dit prinsje kunnen we mooi gebruiken als Pasen en Pinksteren op één dag vallen ... deze kartonnen prins ... die echt een foute keuze is.

-Meneer de commandant, ik moet zeggen dat de moeder van Amir hem voor deze baan heeft voorgesteld, mevrouw Belgheis khanum. En u kent ook mijn oude vrienden en mijn vrouw ... nou, die wilden het ook. Dus ik gaf de jonge prins de functie van adviseur van de minister. Daar is hij geschikt voor. Hij is een goed opgeleide Europese intellectueel, heel intelligent, hij kan goed samenwerken en hij is geknipt voor zijn werk. Nu zijn werk is veranderd ... natuurlijk geloof ik sterk in zijn betrokkenheid ... maar nu denk ik dat hij zich er niet zo mee moet bemoeien ...

Hij hief zijn hand naar zijn gezicht, trok een wenkbrauw op en vervolgde:

-Maar u weet dat de majesteit ons zelf heeft gevraagd om te achterhalen wat deze mensen, deze gevangenen van plan zijn. Ze zitten al heel lang in de gevangenis en we kunnen ze niet vrijlaten. Dat weet u toch? Want deze personen hebben buiten de gevangenis een heleboel aanhangers. Daarom moeten we uiterst voorzichtig zijn ... we willen niet dat de conflicten van de voorgaande jaren zich gaan herhalen ... vindt u niet?

-Nou ja, meneer, wat zegt u allemaal? Natuurlijk ben ik op de hoogte. We proberen ze op te sporen en daarom heb ik u gevraagd om ... maar ... wacht even ... ik heb een idee.

Hij staarde de minister met grote ogen aan.

-Hiermee gaat onze wens in vervulling! Misschien kan hij aan deze gevangene wat informatie ontfoetselen. Met deze ontmoeting kunnen we ons doel bereiken.

-Nou, meneer, wat zegt u nu? Die man heeft al zo lang gezwegen en nu zou hij opeens gaan praten?! Bovendien ... misschien weet hij niet eens wie die anderen zijn. Maar ...

Hij fronste zijn wenkbrauwen, kneep zijn ogen dicht tot spleetjes en zei aarzelend:

-Maar wacht, misschien heeft u gelijk, misschien kunnen we met dit bezoek ons doel bereiken. Verdomd, ja ... nou, dan kunt u zelf alles regelen.

Het hoofd van de SAVAK stond op en zei:

-Toen we elkaar vanochtend aan de telefoon hadden, zei ik al dat we het op deze manier misschien kunnen oplossen. We hebben in ieder geval bereikt dat hij denkt dat hij het uit zichzelf wil doen ... ha ha ... ik ga naar kantoor. We houden contact.

Amir keerde terug naar zijn kantoor, zonder te beseffen dat het tweetal een spelletje met hem speelde. Aan de ene kant was hij blij dat hij een van de gevangenen persoonlijk zou ontmoeten maar aan de andere kant zat hij niet graag met een geboeide gevangene

in een gevangenis. Tot nu toe had hij gedacht dat het een goede gelegenheid was om met deze mensen te praten en ze te helpen waar hij kon. *"Ik ben het spoor bijster. Dit is een politieke gevangene van wie de omstandigheden niet duidelijk zijn. Is het wel verstandig om hem te ontmoeten? Wat zal die man denken als hij me ziet? Wat hebben ze over mij verteld? De commandant wil niet dat er vragen gesteld worden. Misschien wil de gevangene zelf helemaal niet."*

Honderden vragen schoten hem door het hoofd. Hij nam zichzelf kwalijk dat hij er nu pas aan dacht. Maar toch was hij ook blij. *"Het blijft een goed plan. Nooit geschoten is altijd mis. Ik ga hem ontmoeten en ik ga hem laten inzien dat ik hem wil helpen."*

Hij had geen honger gevoeld totdat Shajoen hem opbelde.

-Hallo, Amir jan.

-Hallo, Shajoen. Ik hoop dat u Khanbaba niet mist. Is hij al weg?

-Ja. Maar het duurde erg lang tot ze op weg gingen. Ik hoop niet dat ze 's avonds in het donker moeten rijden. Maar, mijn liefste, je hebt de auto meegenomen! Waar ga je naartoe? Je houdt helemaal niet van autorijden, lieverd.

-Shajoen, u weet dit nog niet, maar Fakhry belde vanmorgen en we hebben een afspraak gemaakt. Ik ga naar het maison om haar op te halen. Een stukje rijden met haar is een genot. En meneer Behroezi is er niet. Met Fakhry is alles mooi. Vandaar dat ik de auto heb gepakt.

-Ik offer mijn leven voor je. Wat een goed nieuws! Maar wees voorzichtig, mijn liefste. Heb je al geluncht?

-Oh, jee, dat ben ik vergeten. Ik ga het nu meteen doen. Ik ga voor u door het vuur. Tot avond.

Prinses Belgheis antwoordde in het Turks:

-Je krijgt nog een maagzweer. Ga maar iets eten. Heb je daar wat te eten? Lunchtijd is al voorbij. Eet iets ...

-Maakt u zich geen zorgen. Ik bestel wel iets. Ik geef mijn leven voor u. Tot vanavond. Gaat u maar een beetje uitrusten, Shajoen, u bent heel druk geweest voor het feest. Trouwens, Shajoen ...

Hij begon zachter te praten met de hoorn dicht bij zijn mond:

-... ik ga eerder van kantoor, het is niet netjes maar ik ga zeggen dat u ziek bent.

-Goed, lieverd, ik begrijp het.

-Dag, lieve moeder.

-Ik wacht op het goede nieuws ... en niet vergeten iets te eten ... ha ha.

-Goed, moeder.

Hij bestelde een goed belegde sandwich die hij opat terwijl hij de dossiers van de andere gevangenen doornam. Daarna was het tijd voor Fakhry.

Hoewel het ministerie niet ver van het maison was, ging hij extra vroeg van zijn werk weg nadat hij zijn secretaresse verteld had wat ze de volgende dag moest doen en had uitgelegd waarom hij twee uur eerder wegging.

-Als de minister naar me vraagt, zeg hem dan dat mijn moeder zich niet goed voelt en dat ik eerder naar huis moest.

Een kwartier lang reed hij door de straten rond het maison, verlangend om haar te ontmoeten, en om precies drie uur parkeerde hij zijn auto achter de Cadillac van Harapetian. Tot zijn verbazing zag hij dat Harapetian en Fakhry bij de deur op hem stonden te wachten. Hij wist niet hoe moeilijk het voor hen was geweest om George naar zijn afspraak te sturen. Omdat Fakhry verdrietig was, wilde George langer bij haar blijven. Pas een half uur later vertrok hij na aandringen van Fakhry die zei dat zijn vrienden op hem wachtten en dat het goed met haar ging en dat ze het druk hadden en dat hij niet onnodig beslag moest leggen op hun tijd, 'ga maar naar je vrienden!'

Fakhry en Harapetian, allebei met blozende wangen van schaamte door het liegen en zich zorgen makend dat hun geheim ontdekt zou worden, slaakten uiteindelijk een zucht van verlichting en gingen om de beurt door het raam kijken of Amir er al aankwam. Toen ze vermoedden dat de auto, die geparkeerd werd, van Amir was, haastten ze zich naar buiten.

Amir wilde uitstappen, maar Harapetian gebaarde dat dat niet hoefde en liep met Fakhry naar de auto. Hij opende de deur voor haar en ze stapte in. Hij stak zijn hoofd naar binnen en zei:

-Hallo, lieve prins. Ik vertelde net aan Fakha jan dat tijd goud is. Elke seconde telt. Ik zei: laten we buiten op Amir khan wachten. Nou, er komt zo een klant voor me, wees voorzichtig, Fakha jan, tot morgen ...

Hij trok zijn hoofd terug, sloot het portier en keerde met een diepe zucht terug in het maison.

-Hallo. Ik heb u toch geen moeite bezorgd?

-Moeite? Ik verlangde juist naar dit moment ...

Hij startte de auto en vroeg:

-Fakhry jan, ik wil je uitnodigen in de beste en meest stijlvolle gelegenheid. Waar wil je dat we heen gaan? Heb je iets speciaals in gedachten? Ken je iets?

-Niet echt, ik zou niet weten waar. Kiest u maar. Maar ik dacht dat u met me wilde praten en we kunnen toch hier in de auto praten? U wilde me toch spreken?

-Dat klopt, maar ik moet je in de ogen kunnen kijken. Rijdend kan dat niet.

-Ja, u heeft gelijk.

Ze voelde zich ongemakkelijk en gespannen en keek na iedere zin door het raam naar buiten.

-Fakhry jan, ben je bang dat iemand ons zal zien?

-Als u het per se wilt weten: ja. Want het kan mij problemen opleveren.

-Nou, ik heb een oplossing voor je bezorgdheid ...

Hij drukte met kracht het gaspedaal in. De auto schoot naar voren en Fakhry, die dit niet verwacht had, werd met haar rug tegen haar stoel gedrukt.

-Nee ... alstublieft, niet zo hard rijden. Mijn zorgen zijn nergens voor nodig. Niemand waagt zich in deze hitte op straat.

-Behalve ik en jij, wij zijn gek ... ha ha ... weet je, we gaan ergens heen waar niemand ons kan zien.

Hij dacht aan het koffiehuis waar hij een keer 's nachts met Lala en Neshat was geweest. Waar hij verdrietig was en zijn hart had uitgestort. De cafébaas heette Sabzali ...

-Aha, ik heb het gevonden, de beste gelegenheid, met schaduw en lekker koel, echt de beste ...

Fakhry zei niets. Zij was nu eenmaal gekomen en was in zekere zin aan hem overgeleverd. Ze wist niets van wijken en straten in Teheran. Ze kende alleen de route van huis naar het naaiatelier en sinds een maand naar het maison. Ze zweeg en keek naar het mooie en indrukwekkende profiel van Amir. Amir zag het en keek haar zo liefdevol aan dat haar hart trilde in haar borst: "*Ben ik nu ook nog verliefd op hem?*"

-Lieve Fakhry, jammer dat ik mijn ogen op de weg moet houden. Je bent hier bij mij maar ik kan niet naar je kijken. Ik zag dat je naar me keek, mijn liefste. Praat alsjeblieft tegen me, ik wil je stem horen.

-Nou, ja, ja. Ik keek inderdaad naar u. Wat ik doe, is heel vreemd voor me en ook de dingen die anderen doen.

-Nee maar! Dat is liefde, mijn lieve Fakhry ...

Hij reciteerde het begin van een gedicht van zijn geliefde dichter.

Ik ben geboren
Om je te kennen
Om je te noemen

Fakhry moest zich inhouden om niet te gaan huilen. "*Wat een zachte ziel heeft deze Amir!*"

-Heeft u dit geschreven?

-Nee. Maar het geeft mijn gevoelens weer. Ik heb een paar regels van hem op de kaart, die bij de bloemen zat, voor je opgeschreven. Het is van Paul Éluard. Weet je, zijn gedichten zijn zo prachtig, niemand anders kan het zo mooi zeggen. Weet je, Fakhry, ik wachtte op het moment dat je zou verschijnen in mijn leven. Zoals de maan 's nachts verschijnt. Of een ster. Ik was er zeker van, ik wist dat ik je zou ontmoeten. Ik wil je hebben, ik wil dat je van mij bent. Ik wist het, je verscheen in mijn dromen. Je was mijn ziel. Je was in mijn lichaam. Je was overal ... totdat je in mijn leven kwam

...

-U maakt zelf veel mooiere gedichten, u heeft de gedichten van anderen niet nodig. prins Amir.

-Ach, van mij is het geen poëzie, het is gewoon de waarheid. En noem me geen prins, alsjeblieft, lieve Fakhry.

-Goed. Vertel eens, hoe gaat het met uw ouders? Weten ze dat u een afspraak met me heeft? Prinses Belgheis is erg aardig voor me. Ik wil niet dat ze mijn gedrag afkeurt.

-Fakhry jan. Mijn Shajoen is van blijdschap in de zevende hemel omdat jij nu bij mij bent. Waarom ben je daar bang voor? Met mijn vader gaat het ook goed. Maar hij is weer weg, hij is terug naar Mazandaran, naar zijn dorpen. Hij was voor het eerst sinds vijf of zes jaar bij ons, voor tien dagen ... begrijp je?

Fakhry zag heel even het verdriet op zijn gezicht en hoorde hoe zijn stem trilde.

-Het spijt me. Ik wist niet dat uw vader weer weg was.

-Oh, Fakhry jan. Natuurlijk, je weet heel veel dingen niet.

-Misschien wordt dat vandaag anders.

Ze keek uit het raam. Ze waren de stad uit en reden door met bommen omzoomde straten.

-Dit lijkt wel de plek waar we verdwaalden met meneer Harapetian! En dat u kwam op uw witte paard. Dat was vorige week. Klopt dat? Heb ik gelijk?

-Ja, ik was met mijn Neshat, je hebt gelijk. Wat ben je toch slim! Fakhry ging in gedachten terug naar de dinsdag waarop Amir op zijn paard kwam aanrijden en beleefde iedere seconde opnieuw. Misschien had Amir gelijk. Misschien had het lot hen samengebracht. Maar welke rol speelde George dan? Haar moeder had haar eens verteld over mensen bij wie het lot op het voorhoofd geschreven stond. Wie van de twee stond op haar eigen voorhoofd? Ze krulde haar lip.

Amir zag het. Hij begon te lachen en zei:

-Vind je het hier niks?

-Nee, ik vind het erg leuk. We zijn hier in het Shemiranaat dus het is een en al boom en schaduw. Waar gaan we naartoe?

-Weg van hier, maar niet zo ver. Het is een plek waar maar weinig mensen komen. Dat is beter. Fakhry jan, zeg iets, vraag iets, ik wil je stem horen en in mijn oren en hart bewaren, zodat je toch bij me bent wanneer je er niet bent en ik de weerklank nog heb.

Fakhry was diep onder de indruk van de woorden en de gevoelens van Amir en zakte overweldigd in haar stoel weg.

-U bent zelf een dichter, Amir khan ... ha ha ...

Ze speelde een beetje toneel zodat ze deze momenten nog wat langer kon laten duren. Maar Amir antwoordde niet. Hij keek haar van tijd tot tijd met een bleek gezicht aan en nu, door zijn zwijgen, had hij de deuren naar allerlei gedachten in de geest van Fakhry opengezet: "*Waarom is hij stil? Heb ik hem van streek gemaakt? Wat moet ik tegen hem zeggen? Hij is echt een gentleman.*"

En zij herinnerde zich George en zijn boze uitvallen en de onvoorspelbare manier waarop hij zijn liefde en genegenheid

uite. *“Ze verschillen als hemel en aarde, die twee.”* Ze haatte zichzelf en vond zichzelf een slecht mens. Waarom voelde zij iets voor beide mannen? Waarom trilde haar hart voor alle twee? *“Nee, dat kan niet. Dit kun je geen liefde noemen. Het lijkt op de gedichten die papa mij voorlas uit de Shahmaneh. Wie waren Bijan en Manuche? Waren zij de enigen? Papa kende alleen deze. Oh, wacht, Leley en Majnoon heeft hij ook voorgelezen. Die waren ook verliefd. En de film waar we naartoe gingen met Ahmad en tante, waar ging die over? Gejaagd door de wind. Mijn hemel, wat was dat een mooie film. Arme Ahmad. Arme tante. Arme ik.”* Zij liet een traan over haar gezicht en in haar mond lopen en over haar tong en proefde de smaak van zout.

-We zijn er bijna, Fakhry jan.

Fakhry verliet haar droom om wakker te worden en alles goed te kunnen waarnemen. Ze reden op een weg en er was geen huis of schuur te bekennen.

-Zijn we de stad uit? Ja toch?

-Ja, schat. Ik rijd hier soms paard.

Halverwege de berg die ze opreden sloegen ze rechtsaf en reden ze een smal pad af.

-Niemand kan ons hier bereiken ... ha ha ...

De weg leidde hen door een bos en een armoedig koffiehuis verscheen voor hun ogen. Amir reed door tot onder de bomen ernaast, zette zijn voet op de rem en zei blij:

-Hier is het.

Fakhry, verrast door Amirs geluk, keek uit het raam naar het armoedige koffiehuis:

-Is het hier veilig, Amir khan?

-Als dat niet zo was, had ik mijn lieve ziel niet meegebracht. Niet khan zeggen ...

Hij sprong uit de auto, liep er snel omheen en opende de deur voor Fakhry.

-Kom, Fakhry jan, we gaan onder die boom zitten. Ik ga vragen of ze een tafel neerzetten. Geef mij je hand. Je benen zijn in slaap gevallen. Het was een lange reis.

-Nee, bedankt, het gaat goed met me.

Ze pakte de hand van Amir en stapte uit. De eigenaar van het koffiehuis en zijn bediende haastten zich naar de auto.

-Welkom, excellentie ...

De bediende herkende Amir, kwam naar voren en boog voor hem, zich uitputtend in beleefdheden.

-Uwe Excellentie is vandaag niet met het paard gekomen, meneer ... het is warm ... hè? Maar koel onder de boom.

-Als het mogelijk is, zou ik graag zien dat de tafel nog wat verder onder de boom werd gezet.

De eigenaar drong zich naar voren en duwde zijn bediende opzij.

-Mijn beste heer. Natuurlijk, meneer, nu meteen ... Sabzali, zet de tafel op de plek waar de excellentie hem wil hebben.

Sabzali tilde de tafel op, zette hem onder de boom die Amir had aangewezen en plaatste er twee krakkemikkige stoelen bij.

Fakhry stond bij de auto en keek verbaasd toe. De eigenaar snauwde tegen Sabzali:

-Maak ze snel schoon zodat hare hoogheid ook kan zitten. Komt u maar, excellentie.

Amir nam Fakhry mee naar de tafel en ze gingen zitten.

-Wat vind je ervan? Kijk, het kon niet ergens anders, je was bang, we hadden naar de beste clubs of hotels kunnen gaan, maar dat wilde je niet, toch?

-Ja. Nee. Het is hier heel goed en schilderachtig, alleen ben ik bang voor de terugreis, dat het niet te laat wordt want de heenreis was erg lang. Hoe laat is het?

-Ach, Fakhry, je zit nog niet, of je denkt al aan de terugreis. We drinken wat thee en dan gaan we terug. Geen zorgen maken.

-Wat moet ik anders? Zo ben ik. Dat weet je toch?

-Vertel. Zodat ik je beter leer kennen.

Hij keek naar Sabzali, die was verschenen en voortdurend stond te buigen.

-Als het geen moeite is, brengt u ons thee, alsjeblieft.

-Mijn heer, ik geef mijn leven voor u. Met genoeg. Hebben jullie geen trek in eten?

-Nee. Misschien later. Momenteel alleen maar thee.

De thee stond nog maar net op tafel of de deur naar de nadere kennismaking ging open.

-Fakhry jan. Vertel eens over de liefde van je neef.

Fakhry bloosde en keek omhoog, naar de lucht. Wat moest zij tegen hem zeggen? Welk stuk van het verhaal? Welk deel was verstandig om te vertellen en welk deel kon problemen veroorzaken?

-Oh, mijn God, wat moet ik zeggen? Je hebt ons zelf uit de ellende gered. God weet dat ik geen idee had van zijn liefde. Ik wist er niets van totdat ...

Zij wist niet hoe ze verder moest gaan en wat ze wel of niet moest zeggen.

-Totdat wat?

-Totdat ze kwamen en vertelden dat hij zelfmoord had gepleegd uit liefde voor mij. Als u er niet was geweest, weet ik niet wat er zou zijn gebeurd. We zijn u dankbaar.

-Geen dank, Fakhry jan, het was mijn plicht, lieverd. Ze stonden zwak met hun onzinpraatjes maar het was vooral niet goed voor jullie dat ze jullie meenamen naar het politiebureau en jullie zomaar gingen verhoren en ... ik was echt boos op ze. Ik heb meerdere brieven ontvangen. Allemaal verontschuldigen. Ik denk dat jullie die ook hebben ontvangen. Of althans kopieën ervan. Toch?

-Dat weet ik niet. We hebben het zo druk dat we niet meer weten of het dag of nacht is. Zodra ik thuis ben, zal ik het vragen en ...

Toen de bediende met een groot dienblad aan kwam zetten, stopten ze met praten. Ze keek naar zijn eeltige handen en hoe hij de theekopjes en theepot op tafel zette.

-Meneer, deze dadels zijn erg lekker, tast u toe. Als ik nog iets kan doen, roept u mij maar.

Hij boog en liep achterstevoren terug.

Fakhry kon zich niet inhouden en begon te lachen. Amir sloeg schaamtevol zijn ogen neer.

-Geloof me, het is niet mijn schuld. De vorige keer deden ze ook zo tegen ons. Ik was hier met Lala en de paarden ...

-Nou ja, u ziet er ook uit als een prins en u gedraagt zich zo , ha ha ...

Amir wees naar een afbeelding op de theepot. Hij schudde zijn hoofd en raakte de theepot met zijn wijsvinger aan.

-Nou, thee in een koffiehuis met Fakhry jan, het is niet te geloven. Vertel verder, je was aan het vertellen.

-Vraag maar en ik vertel.

-Fakhry jan, vertel me alles. Vertel me over je leven. Over de liefde van je neef ... en natuurlijk, als je ook iets wilt weten over mij en mijn leven, zal ik het je vertellen.

Amirs rustige stem klonk aangenaam in Fakhry's oren. *"Wat kan ik tegen hem zeggen? Oh, mijn God, hij blijft maar aandringen ..."*

-Ik heb al verteld over mijn neef, Amir khan. Het lijkt erop dat hij ziek was. We wisten het niet. Nou, we groeiden samen op als kinderen. Hij was als een broer. Nou, in zijn gedachten was dat misschien anders ...

-Bedoel je dat hij nooit iets tegen je heeft gezegd?

-Nee, nooit. Slechts één keer, twee dagen voor zijn zelfmoord, zei mijn tante er iets over tegen mijn ouders en mijn vader ging er toen tegen in. Omdat hij mij kent. Mijn vader is godsdienstig, maar hij wil me niet dwingen bij dingen als trouwen ... begrijpt u?

Ze liet haar hoofd zakken. Toen zij weer opkeek, zag zij hoe Amir vol belangstelling naar haar keek.

-Zie je, ik heb het recht om van streek te zijn. Het was mijn schuld dat hij zichzelf ...

Amir zette zijn theekopje op tafel en stond op. Hij knielde voor Fakhry's stoel en pakte haar handen.

-Lieve Fakhry, je moet jezelf niet schuldig voelen, lieverd. Je wist er niets van. Bovendien zeg je dat hij ziek was. Dus ... kon je niet weten wat hij van plan was.

-Maar mijn lieve tante zei het.

-Laat haar maar praten. Waarschijnlijk is zij ook geestelijk in de war. Kom, je thee is koud geworden. Laten we het niet meer over neven en nichten hebben. Nu is het mijn beurt. Vraag me maar om iets te vertellen. Neem wat dadels bij de thee. Sabzali khan raadt het aan, ha ha.

Hij gaf het theekopje aan Fakhry en ging weer zitten. Meteen vroeg ze:

-Waarom moet ik iets vragen? Ik heb met iedereen kennism gemaakt. Wat moet ik dan nog meer vragen, Amir?

Amir stond op. Hij wist niet wat hij moest antwoorden. Fakhry draaide erom heen. Ze keken elkaar zwijgend aan en in hun blikken was te zien wat zij voelden.

-Fakhry jan. We moeten elkaar beter leren kennen, dat is het advies van meneer Harapetian, ha ha.

Hij pakte zijn kopje thee en ging zitten:

-Weet je wat?. Je hoeft me niks te vertellen. Ik ga alleen een tijdje naar je kijken en dan gaan we naar huis, goed?

Fakhry drukte haar lippen op het kopje. *"Ik kan maar beter met hem praten.. Wat zegt hij nu? Dat kan niet. Nou, goed. Ik ga het doen. Waarom niet? Ik ga over mezelf vertellen."*

-Goed, ik zal iets over mezelf vertellen. Ik heb twee broertjes van zeven. Het is een tweeling. Mijn vader en moeder hadden het niet

gepland maar het overkwam ze. Ze hebben heel laat kinderen gekregen, ja ... ze geloofden dat ik een geschenk was van God en ze waren blij toen opeens die tweeling ... ha ha ... nou ... zoiets kan toch?

-Wat interessant, Fakhry jan.

-Wat kan ik nog meer vertellen? Mijn vader is gepensioneerd en hij houdt van lezen. Zit altijd met zijn neus in de boeken. Mijn moeder, nou, die is huisvrouw, die is de hele dag bezig met het gedoe met de kinderen en zo. Mijn moeder heeft maar één zus. Maar dat wist u al. En mijn vader is enig kind. Van zijn kant heb ik noch tante noch oom ... helemaal niemand ... en u?

Fakhry was blij dat zij haar hart kon luchten. Hoe kon het dat dat zij zich zo op haar gemak voelde bij Amir?

-Fakhry jan. Ha ha ... precies als mijn Shajoen, die is ook enig kind. Mijn vader heeft verschillende halfbroers en halfzussen in andere steden en streken en ik heb ook ... ha ha ... talloze broers en zussen van de verschillende echtgenotes van de grand prince. Ga heen en vermenigvuldigt u, staat er in de bijbel ...

Hij beet verbitterd op zijn snor.

-Ja, Fakhry jan, hij had een onverzadigbare eetlust, het was nooit genoeg, ongelofelijk! Nou, over mijn werk en opleiding heb ik je al verteld op de avond van het feest, toch?

Fakhry zette haar theekopje op tafel en zei lachend:

-Ja, je liet me ook het album zien. Trouwens, waarom? Laat je het aan iedereen zien? En ben je altijd zo snel intiem als je met iemand kennismaakt?

Amir pakte een dadel, liep naar Fakhry toe en hield hem voor haar mond.

-Neem een dadel, ondeugende schoonheid van me. Je weet zelf dat dat niet zo is.

Fakhry kauwde op de dadel en stond op.

-Amir, ik ben bang dat het te laat wordt. Hoe laat is het?

-Nee, het is niet te laat. Ik let er wel op ... zeg maar hoe laat je thuis moet zijn.

-Ik moet er rond zes uur vanmiddag zijn.

-Ik ga je brengen. Of denk je dat dat gevaarlijk is?

-Nee. Maar als iemand ons ziet, heb ik een probleem. Breng me maar ergens waar ik een bus kan nemen. We moeten er echt aan denken dat we op tijd weggaan.

-Nou, Ray Street is niet zo ver. We kunnen hier dus nog wel een uur blijven. Of wil je liever nu al met de auto weg? Dan stoppen we ergens onderweg. Zodat ik naar je kan kijken ... goed?

-Ja, dat is beter. Ik ben bang dat ik de tijd vergeet als ik begin met praten ...

-Goed. Wil je nog iets eten?

-Nee, bedankt.

-Goed, laten we gaan.

Hij pakte de hand van Fakhry en samen liepen ze naar het koffiehuis waar de auto stond. De eigenaar rende naar ze toe.

-Wat gaat u vroeg weg, excellentie! Was het niet naar uw zin? U wilde niet eens iets eten ...

Amir gaf hem wat bankbiljetten.

-Bedankt. We wilden slechts kort pauzeren.

Sabzali kwam zachtjes naar ze toe en schonk geen aandacht aan zijn baas die hem minachtend aankeek. Hij overlaadde Amir met complimenten en stak het bankbiljet dat hij van hem kreeg meteen in de vestzak van zijn versleten jasje.

-Heel goed, nogmaals welkom, ik hoop bij God dat jullie vaker langskomen, excellentie.

Ze gingen op weg. Voordat ze de hoofdweg bereikten, remde Amir en zette de auto langs de kant:

-Fakhry jan. Als we verdergaan, is er het gevaar dat we gezien worden want in deze straat wonen een paar vrienden en collega's

van me. Hier is het goed. We blijven hier staan. Er komt hier niemand langs.

-Oh, goed, wat een ellende dat wij bang moeten zijn en stiekem moeten doen als we elkaar willen zien. Vervelend.

Amir strekte zijn rug en ging rechtop zitten:

-Fakhry jan, weet je niet waarom? Echt niet? Of maak je een grapje? Lieverd?

Fakhry begon te trillen en beet op haar lip. Ze liet haar hoofd zakken.

-Nou, de rest van mijn verhaal. Ik heb tot de negende klas op school gezeten. Ik had heel goede cijfers. Maar goed, mijn vader wilde liever dat ik een vak leerde waarmee ik geld kon verdienen ... en ik ging naar een naaicursus. Daarna ben ik in een naaiatelier gaan werken. Ik heb daar twee jaar gewerkt en opeens, nog maar een maand geleden, stelde mijn baas, mevrouw Koeshan, me voor aan meneer Harapetian, die op zoek was naar een medewerkster. Mijn ouders weten niet dat ik in het maison alleen ben. Ze denken dat mijn vorige baas, mevrouw Koeshan, er ook werkt. Ach, weet je, het is een lang verhaal. Allemaal geheimpjes en leugens tegen degenen die van je houden ...

Ze barstte uit in tranen en terwijl ze huilde begon ze zichzelf van alles kwalijk te nemen. Ze huilde en praatte en huilde en praatte en de verliefde Amir dacht dat hij gek werd en begon ook te huilen.

-Zie je wel. Nu maak ik jou ook van streek. In principe ben ik ...

Amir pakte haar handen en kustte die. Tranen druppelden op Fakhry's handen en bevochtigden zijn brandende lippen. Fakhry trok voorzichtig haar handen terug.

-God, ik kan er niet meer tegen. Ik zeg niks meer. Alleen maar zorgen en verdriet. Nu wil jij me ook. Je weet niet wie ik ben. Wat ik ben. Ik weet het zelf ook niet. Dus ben je nu tevreden? Dat wij aan het huilen zijn?